

dasi je bilo vse bolj tiho in mirno, zakaj ti otroci niso trpeli toliko od neizpolnjenih želj.

Matere, ki so prišle v raj in morale pustiti na zemlji svoje ljubljence, so se igrale z deklicami in njih punčkami, z otroškimi posodicami, dale so se voziti na saneh, spuščale so volka ter božale majhne godrnjave medvedke. Ker ni smelo biti v raju žalosti, so ljubile otroke iz vseh krajev sveta, kar jih je bela žena Smrt prinesla v raj; ljubile kakor lastne svoje otroke in so bile pri tem silno srečne.

Nato je vzela Marija najmlajše svoje otroke in se povrnila spet v nizke koč, ki jih je jako nerada zapustila, ter polagala dete za detetom v majhne bele posteljice.

Ko je tako vse otroke odela in poljubila, je sedla k peči na klop in začela sladko pripovedovati, kakor bi pela pravljico o zemlji in o veliki Ljubezni, na katero so ljudje že davno pozabili.

Njen glas je prešinil vse koč od prve do zadnje.

Ogenj je polagoma ugašal... Mesec je izšel iz srebrnega svojega gradu ter razlil po raju in zemlji svoj modri usmev.

Za njim se je prikazala večernica. Pogledala je zvedavo v vsa okna in razpletaje žareče, dolge svoje lase, se je odpravila na nočno popotovanje.

Na zemlji, v temni, tihi koči se je pa spomnila mati: »Tonček spi nocoj prvič v raju!« Bil je to njen najžalostnejši sveti dan.

Danilo Gorinšek:

Trije kralji.

Noč je zimska zatemnela,	Pa je zvezda zablestela,
trije kralji hodijo,	da v temi ne zajdejo,
daleč je do svetih jasele,	svete kralje tri vodila,
v temni noči blodijo.	da do jasele najdejo.

Nas pa zvezda - vera sveta

vodi varno v Betlehem.

Le za zvezdo to hodimo

verno v Jezusov objem!